

WENDY
BROKERS

KERST ACHTER DE KASSA

'Je moet wát?'

'Werken, mam.'

'Werken?!'

'Je krijgt.'

'Ik... ik...' sputterde haar moeder. 'Ik krijs niet. Nooit. Ik ben een dame. En je kunt niet werken. Het is kerst. Kérst, Imke. Oma komt. Oom Jannis komt.'

Kom ik daar even mooi mee weg.

'En Martijn is er ook. Och, die arme jongen van me...'

Oké, dat ze haar broer niet zou zien was een tegenvaller. Tijn had voor zijn werk een half jaar in Italië gezeten en Imke had hem maar één keer *live* gezien, vier maanden geleden. Verder had ze het moeten doen met *FaceTimen*, appjes en bellen. Zijn recente *break up* met Jinthe – de camera van je laptop open laten staan nadat je met de man met wie je al een jaar samenwoonde had *geFaceTimed* en vergeten dat alles van je te zien was – had Tijn een behoorlijke knauw gegeven. En onvergetelijke beelden opgeleverd. Van het soort 'mijn

vriendin gaat naakt en horizontaal helemaal los met de buurman op de keukentafel'-beelden. Onder normale omstandigheden had Imke er wel de humor van ingezien en was het smakelijk gespreksvoer tijdens een datenight met vriendinnen, zeker na een drankje of wat, maar niet nu het haar broer was die aan de kant van de bedrogen partij stond. Dit verdiende hij niet. Tijn was gisteravond laat thuisgekomen en had zijn woning niet alleen verlaten aangetroffen, logisch omdat Jinthe eruit had ontmoeten, maar ook behoorlijk leeg. Haar ex-schoonzus had meer meegenomen dan alleen Tijns gebroken hart. Meer dan *CD van jou, CD van mij*. Meer in de zin van driekwart van de huisraad. *Als we gastendoekjes hadden gehad, waren ook die verdwenen, Im*. Ze had moeten lachen om de bijna klassieke toespeling naar de breuk van een paar BN'ers jaren geleden. Maar dan wel met een brok in haar keel om Tijns verbittering.

'De Appie is open op tweede kerstdag, mam. Van tien tot acht. Wees blij dat ik pas om twaalf uur hoef te beginnen en in ieder geval ben komen kerstontbijten.'

'Belachelijk,' stootte haar moeder uit. 'Waarom zou een supermarkt met kerst open zijn? Een restaurant of een ziekenhuis, de politie of de brandweer: ja. Kunnen mensen tegenwoordig niet langer vooruitdenken dan een dag? Of boodschappen doen om een paar dagen te overbruggen? Werkelijk, Imke, het slaat nergens op. Er is vast wel iemand anders die voor je wil werken vandaag.'

Niet nu het op zondag valt en er geen extra feestdagtoeslag is.

'Ik vind het niet erg. Het is echt gezellig hoor. Iedereen die moet werken neemt wat mee en we eten in twee ploegen.' Imke wipte het stoepje bij haar ouders af. 'Geef pap een kus van me, oké? En oma.' Oom Jannis liet ze buiten beschouwing. Tante Ida had er verstandig aan gedaan afgelopen voorjaar om na vijftien jaar de huwelijksstekker eruit te trekken. Dat had ze al veertien en een half jaar eerder moeten doen. Minstens. 'Doeg!' Ze sloeg haar gebreide sjaal over haar schouder, proppte haar telefoon in haar achterzak en stapte op haar fiets.

'App me als je thuis bent!' riep haar moeder haar na. 'En probeer na je werk nog langs te komen voor het toetje!'

Imke stak een duim op ten teken dat ze haar had gehoord en fietste in een flink tempo de oprit van haar ouderlijk huis af. Voor haar moeder op het idee kwam haar terug te roepen voor een kliekje uit de koelkast. Dan zat ze daar straks misschien in de personeelskantine van de AH uit te leggen waarom er in haar rugzak een restje oubollige macaroni in een *Tupperware* bakje zat.

'Hé Im, fijn dat je er bent.' Claudia, één van de assistent supermarktleiders, begroette haar met een glimlach vanachter haar mondkapje bij de informatiebalie waar ze een klant hielp.

'*Merry Christmas.*' Imke wachtte niet op een groet terug. In plaats daarvan schoot ze op weg naar de personeelsruimte een man te hulp die zijn boodschappen in een plastic tas probeerde te stoppen en nogal werd gehinderd door een gipsen arm. Dat ze bij deze actie wat minder dan de aanbevolen anderhalve meter afstand hield nam ze maar voor lief. Ze had in het voorjaar al een besmetting met COVID-19 – beter bekend als *corona* – doorgemaakt, net als de rest van de studenten in het studentenhuis waar ze woonde. Nadat iedereen alweer aan het werk en de studie was geweest, hing zij nog steeds als een natte krant zonder conditie en zonder reuk of smaak op de bank. Het had tot tegen de zomer geduurd voor haar favoriete smaak *Pringles* niet meer naar een gebleekt en ovengebakken koffiefilterzakje smaakte.

In de krappe garderobe hing ze haar jas op en viste het opgevouwen hardblauwe bloesje en het bijpassende donkerblauwe jasje met AH-logo op de borst uit haar rugzak. Daarna wurmde zich uit haar strakke truitje, wat nog niet meeviel. Terwijl haar hoofd begraven zat in de krappe stof en ze uit alle macht

haar armen uit de mouwen probeerde te krijgen, hoorde ze hoe het toilet werd doorgetrokken. Haar hart sloeg over en met wilde bewegingen deed ze een ultieme poging het shirt razendsnel weer goed te trekken, maar het was al te laat. De deur van het toilet ging open en werd vol tegen haar elleboog geramd. Ze slaakte een kreet.

'O, shít zeg... sorry! Heb ik je pijn...'

Het shirt kraakte en het klonk zelfs alsof het scheurde. Benauwde geluidjes makend wrong ze zich in alle bochten als een soort slangenmens heen en weer om dat kloteshirt óf aan óf uit te krijgen. Als het was wie ze dacht dat het was, dan was aan eigenlijk de enige optie. Ze stond abrupt stil alsof ze ineens bevroor.

'Stomme vraag. Natuurlijk heb ik dat. Zal ik je helpen? Wacht...'

Nu hoorde ze het duidelijk aan zijn stem.

Sem.

Sem van Raalte werkte sinds een paar weken bij deze AH-vestiging. Daarvoor had ze hem al gespot op de universiteit waar zij psychologie en hij geneeskunde studeerde. *Had hem al gespot* was in dit geval een synoniem voor *moest het kwijl van haar kin vegen elke keer dat ze hem zag*. Daar was ze mee opgehouden toen hij hier kwam werken – want: niet professioneel – maar haar hart leek dat memo nog steeds niet te hebben gehad en wilde bij elke glimp van Sem de salsa gaan dansen. Hij was niet *hot* in de zin van 'de knapste acteur van Hollywood'-*hot*. Sem was van gemiddelde lengte, had een prima lijf maar echt niet sufgetraind of zo en zijn gezicht had te veel scherpe lijnen en was misschien te alledaags om hem als fotomodel te boeken. Maar hij had pikzwart haar en schuinstaande bruine ogen, waar ze blijkbaar een enorm zwak voor had (daar was ze sinds ze hem had ontmoet achter). Hij had ergens een Aziatisch gen opgepikt en zijn mond stond vrijwel altijd in een grijns.

Na wat geworstel – zij die haar truitje weer aan probeerde te krijgen en hij die het juist bij haar wilde uitdoen – won hij. Imke blies het loshangende donkerblonde haar, dat nog statisch was bovendien, uit haar gezicht en keek recht in zijn ogen. Ze had hem nog nooit van zo dichtbij gezien en deinsde dan ook achteruit, wat slechts een halve stap was, tegen de betegelde muur aan. Ze griste het shirt uit zijn handen om haar weinig verhullende topje mee te bedekken. ‘Dank je,’ mompelde ze stijfjes en voelde hoe ze zo rood als de *Pomodori*-tomaten van de versafdeling werd. Het kledingstuk was als een soort bal opgerold en dat zorgde ervoor dat ze ineenkromp en probeerde te bedekken wat er niet bedekt kon worden. Het feit dat haar witte topje enorm doorscheen en haar kanten beha daaronder knalpaars was bijvoorbeeld.

Er trilde iets bij Sems mondhoek wat de indruk wekte dat hij het liefst heel hard in de lach wilde schieten. Hij maakte een soort kuchend geluid en verontschuldigde zich direct met half opgestoken handen. ‘Geen *covid*, ik zweer het. Negatieve zelftest, vandaag nog.’ Hij leek nu ook pas in de gaten te hebben dat hij nogal dicht bij haar stond, want hij deed een stap naar achteren. ‘Ik zal je alleen laten, zodat je...’ Zijn hand maakte nu een vaag wuivend gebaar van halverwege haar borst tot aan haar onderbuik. Hij kuchte nog een keer, nu ook met iets van een blos op zijn wangen en schraapte zijn keel. ‘Ik... ga nu, oké? Werken.’

Voor Imke nog twee keer met haar ogen had kunnen knipperen, was hij al verdwenen.

Kerst achter de kassa, deel 2

Bij de zeventiende klant die een opmerking over haar kerstmuts met belletjes en het bijpassende mondkapje dat ze droeg, was Imke er klaar mee. Dertien

daarvan waren mannen geweest, negen daar weer van hadden er iets over gezegd wat onder regelrecht flirten viel en één had zelfs het lef gehad om te vragen of ze haar ondergoed ook aan de kerst had aangepast. Het enige wat de afgelopen uren achter de kassa goedmaakte waren de lieve klanten die ze gelukkig ook langs haar kassa kreeg en Sem die ze veel vaker zag dan ze had verwacht. Elke keer als hij weer in de buurt kwam en zag ze dat grappige mondkapje van hem; eentje die net zo zwart was als zijn haren, met in het wit een lachende mond en daaronder de tekst *Keep on smiling*. Zij zag de momenten waarop hij echt lachte, want dan twinkelden zijn ogen en verschenen er lachrimpeltjes rond diezelfde ogen. Wat het toeval dat hij dat steeds deed als hij zijn blik op haar liet rusten? Hij had zelfs een paar keer geknipoogd als ze een lastige klant te woord stond of misschien net iets iets meer ad rem was dan haar leidinggevende gepast vond.

‘Imke, ga jij pauze houden? Ik neem je kassa over.’ Charlotte, een nieuw meisje met een elfachtig gezichtje en een frêle uitstraling schoof naast haar. Imke was benieuwd hoeveel lullige reacties Charlotte achter de kassa zou krijgen in het kwartiertje dat ze haar overnam.

Imke bedankte haar en gleed een beetje stijf van de stoel af waarop ze al vanaf twaalf uur in min of meer dezelfde houding zat. Ze wrong zich met wat half gemompelde excuses tussen de wachtende klanten door. Het scheen in andere filialen op deze tweede kerstdag niet heel druk te zijn, maar bij hen wel. Dat had waarschijnlijk te maken met een nogal buitensporige prijzenactie van de plaatselijke middenstand waaraan ook deze winkel deelnam en waarvoor klanten hun kassabon voorzien van naam en adres in een grote ton midden op het plein konden doen. Sinds er anderhalve kilometer verderop een Lidl was gekomen deed de manager hier er alles aan om de concurrentiestrijd aan te gaan en dus had deze AH twee keer een minuut gratis winkelen in de prijzenpot gestopt.

In de personeelskantine trof ze meer collega's en ook meer commotie aan dan ze verwachtte. De meeste drukte was bij het raam geconcentreerd. 'Wat is er gebeurd?' vroeg ze aan de dichtstbijzijnde medewerker, een jongen van de vulploeg.

'Imke is flauwgevallen.'

'Ik ben Imke.'

'O, sorry...' De jongen, een doorgeschoten puber met puistjes, kreeg rode vlekken in zijn nek. 'Dan is het eh... hoet heet ze... Famke of zo? Ik ben niet zo goed in namen.'

Oké, hij was redelijk nieuw, dus het was hem vergeven. 'Is er al iemand bij haar?' Ze werkte zich al door de eerste collega's heen om als BHV'er bij Famke te komen en luisterde niet meer naar het antwoord. 'Jemig, ga aan het werk en laat mij erdoor,' mopperde ze tegen twee jongens die in het magazijn thuishoorden en met een blikje fris in hun hand de doorgang blokkeerden.

'Hé, ik heb nog vijf minuten pauze,' reageerde een van hen gepikeerd en hij boog opzij om het goed te kunnen zien.

'Irritant én een ramptoerist.' Ze was eindelijk bij het raam en zag aan Famkes benen dat ze nog languit op de grond lag. Sem zat op zijn knieën naast haar en had zijn wijs- en middelvinger tegen haar hals liggen. Aan zijn duim bungelde het mondkapje van Famke. Dat van hem leek behoorlijk misplaatst in deze situatie. Met een geconcentreerd gezicht boog hij over de bewusteloze jonge vrouw heen. 'Hulp nodig?' vroeg ze hem, terwijl ze ook neerknielde.

Hij schudde zijn hoofd, maar keek haar wel met verrassing in zijn ogen aan. 'Nee, ze komt zo wel weer bij.'

Het stappenplan van de net herhaalde reanimatiecursus popte in haar op. 'Ademweg?'

Sem schoot een beetje in de lach. 'Jij bent een van de BHV'ers, niet? De ademweg is trouwens vrij. Je hoeft niet door naar de B. Ze is echt alleen maar flauwgevallen. Misschien een lage bloedsuiker of iets te hard gefeest op eerste kerstdag.' Hij boog zich over Famke heen met een natte doek die hem werd aangereikt en beantwoordde de schrille roep uit het kluitje collega's om een ambulance of dokter met een ferme 'nee'.

Imke zag de oogleden van Famke trillen, waarna haar collega ze versuft opende. Ze wenkte Sjors, die het dichtst bij hen stond. 'Zorg er met mij even voor dat iedereen die hier niets te zoeken heeft aan zijn of haar werk gaat. Famke heeft ruimte en rust nodig nu.'

Terwijl Famke door Sem langzaam in een zittende positie werd geholpen dropen de meeste collega's af omdat ze de kantine uit werden gedirigeerd door Imke en Sjors. Toen de ruimte op een enkeling na leeg was, zag ze dat Sem nog steeds op zijn hurken bij Famke zat en ernstig naar haar knikte. Imke hurkte ook naast hen neer en keek in het nog witte gezicht van Famke. Nu was dat gezicht door haar rode haar en bleke huidskleur altijd al... nou ja... bleek, maar nu was ze bijna spookachtig en doorschijnend wit.

'Ik wilde niemand laten schrikken.' Famke klemde het bekertje met sap in haar hand. 'Ik ben...' Ze keek schaapachtig naar Imke. 'Nou ja, ik heb het Sem net ook al verteld maar ik wilde het eigenlijk nog niet tegen iedereen zeggen. Ik ben zwanger en ik voelde dat ik eigenlijk iets moest eten, maar het was druk en...' Ze haalde haar schouders op en dronk nog wat van het sap. 'Jeetje, ik schaam me kapot.'

'Waarom?' reageerde Imke. 'Dat flauwvallen heb je toch niet expres gedaan? En gefeliciteerd met je zwangerschap.'

'Dank je wel.' Famke liet zich op een stoel helpen. 'Het gaat wel. Ik kan zo weer aan de slag.'

'Echt niet, jij gaat naar huis,' zeiden Imke en Sem tegelijk.

'Nou, collega BHV'er,' Sem tilde zijn kartonnen bekertje met thee op en toostte in haar richting. 'Dat hadden we samen goed onder controle. Dank je wel voor het wegsturen van alle ezels die onder de categorie 'ik stond erbij en ik keek ernaar' vallen. Ik heb er zelfs twee gezien die het stonden te filmen.'

'Dat meen je niet.' Imke keek hem perplex aan. 'Dat meen je wel.'

'Claudia heeft het al met ze opgepakt.' Sem leunde achterover in zijn stoel.

Imke liet haar blik kort over hem heen gaan, maar keek al gauw tussen hen in naar het stuk uitgedroogde kerststol en het geopende pakje roomboter met donkergele randen op een broodplank. Famke, die zelfs na een glaasje sap en een paar hapjes beschuit met jam nog had staan tellen op haar benen, was ondanks haar gesputter dat ze er morgen gewoon weer was net opgehaald door haar vriend. Nu was er een ongemakkelijk aanvoelende situatie ontstaan waarin zij met z'n tweeën waren overgebleven in de kantine. Ondanks alle bliken en lachjes die Sem haar eerder in de winkel had gegeven, wist Imke niet goed hoe ze het gesprek met hem moest aangaan.

'Wat studeer jij? Ik heb je al vaker zien lopen op de uni, maar we werken hier eigenlijk nooit tegelijkertijd.'

'Psychologie. Tweede jaar. En jij?' Ze keek weer op en voelde een nieuwe nerveuze huppel in haar buik. Zo'n zelfde als daarnet, toen ze had besloten hem

niet meer aan te kijken. Maar het voelde ongeleefd om dat niet te doen bij een directe vraag van zijn kant. En het was natuurlijk geen straf om naar hem te kijken, maar ze voelde alweer een rode kleur uit haar werkblouse omhoogkomen. Sem was leuk. Zij vond hem leuk. Écht leuk.

‘Geneeskunde, vierde jaar. Ik heb mijn driejarige bachelor afgerond en ben na de zomer begonnen aan mijn, eveneens driejarige, master.’ Sem schraapte zijn keel en haalde een hand door zijn haren. ‘Imke, ik... ehm... ik wilde het je... je al eerder... ik bedoel... vra...’ *Werd hij nu ook rood, net als zij? Jemig, wat ongemakkelijk was dit.*

Een klopje op de deur onderbrak hem. Imke draaide, deels opgelucht door de onderbreking en deels geïrriteerd door diezelfde onderbreking, haar hoofd om. Een wel heel bekende man met een grijns van oor tot oor stapte over de drempel. ‘Ze zeiden al dat ik je hier kon vinden...’

‘Tijn!’ Imkes stoel viel met een daverende klap achterover toen ze opsprong om haar broer om zijn hals te vliegen. Hij ving haar op terwijl zij haar benen om hem heensloeg en hem zowat wurgde in een klemvaste greep die een aapje niet zou misstaan. Haar broer hield haar stevig tegen zich aangedrukt en wiegde hen allebei heen en weer. Het was zó ongelooflijk fijn om hem weer te zien en vast te kunnen houden na al die maanden. Dat er een stukje van haar was dat hem wilde laten merken dat ze er voor hem wilde zijn en het klote voor hem vond hoe het tussen zijn ex en hem was gelopen, speelde zeker mee in die omhelzing.

Tijn zette haar langzaam op haar voeten en keek haar met zijn donkerblauwe ogen strak aan. Zijn bruine haar was verwaaid door de wind en de stoppels op zijn kaken en wangen bewezen dat hij nog niet de moeite had genomen om zich te scheren. Dat gaf hem bonuspunten op de ‘ik lijkt toch al op Chris Hemsworth’-schaal. Bij nader inzien leek Tijn wel wat magerder te zijn geworden, ook al was hij nog steeds een indrukwekkende verschijning. Jinthe was stekeblind en

ontzettend stom geweest dat ze hem had laten schieten voor de buurman. *Her loss.* 'Je komt vanavond wel na het werken, hoor. Ik kan niet zonder je en dat ga ik niet doen ook.'

Het geluid van stoelpoten die over een vloer schraapten bereikte haar oren. Ze draaide haar hoofd om en zag hoe Sem zijn lege bekertje in de afvallemmer gooide. 'Sem, dit is...'

'Ik moet weer aan het werk.' De glimlach die Sem haar gaf leek geforceerd en hij keek haar ook niet echt aan. 'Leuk je te ontmoeten.' Hij stak zijn hand uit naar Tijn. 'Ik ben Sem, een collega van Imke.'

'Martijn. Ik ben Imkes...'

'Sorry, ik moet gaan,' onderbrak Sem hem, nu zonder glimlach. Met de woorden 'mijn pauze is allang voorbij' verliet hij sneller dan Imke ooit iemand had zien doen de kantine.

Tijn knipperde een paar keer, keek Sem na en draaide vervolgens zijn hoofd terug naar Imke. 'Onderbrak ik nou net iets?'

Kerst aan de kassa, deel 3

De rest van de middag ging in een waas voorbij. Sem zag ze nog maar af en toe en dan zocht hij geen oogcontact zoals eerder op de dag. Geen lachjes, geen twinkeling. Een paar keer probeerde ze zijn aandacht te trekken, maar het was te druk. Zoals toen hij met een speciale machine de rotzooi van een kapot gevallen fles wijn kwam opruimen. En elk moment waarop het wel rustig was en ze de mogelijkheid had met hem te praten, zag ze Sem niet. Het fijne zenuwachtige gefladder sloeg om in iets wat leek op een pijnlijk uitgeholde buik.

Aan Tijn had ze opgebiecht dat ze Sem leuk vond en hij haar misschien ook. Of was hij alleen maar beleefd geweest in de kantine? Ze was al een paar jaar uit het datingcircuit omdat ze bijna drie jaar een vaste vriend had gehad. En die kende ze nog van de basisschool, dus de 'hernieuwde' kennismaking op haar achttiende tijdens een avondje stappen had al vrij snel niet *awkward* gevoeld. Haar relatie met Mike was doodgebloed. Hun interesses liepen te veel uiteen en dus had ze het aan het einde van de zomer uitgemaakt. Hij werkte al en vond studeren onzin en haar studie psychologie al helemaal, wat zeker niet had meegeholpen hen dichter bij elkaar te brengen. Hij ging niet graag uit en zat liever met een biertje op de bank te gamen of keek voetbal met vrienden, waar zij dus weer niks mee had. Met het voetbal niet én met zijn vrienden niet. Maar nu ze weer single was, vond ze het lastig te bepalen of mannen interesse in haar persoonlijk hadden of alleen om 's nachts lichamelijk overheen te willen. En het had iets reuze ongemakkelijks om je steeds van je beste kant te laten zien omdat je niet wist of de juiste net op dat moment voor je opdook. Misschien was dat haar onzekerheid die sprak, maar je wilde niet net in je joggingbroek en zonder enige vorm van make up als een zwerver in de supermarkt je avondeten bij elkaar scharrelen, als je bij de broodafdeling misschien wel tegelijk met de liefde van je leven een zak krentenbollen uit het schap trok. Datan was er door deze rare tijd van *social distancing* en afgeblazen feestjes al niet makkelijker op geworden.

In haar etenspauze at ze met een paar collega's en hoewel die echt hun best deden het gezellig te maken met de hapjes die iedereen had meegenomen, merkte Imke dat ze steeds over de aangestoken waxinelichtjes naar de ingang van de kantine keek of Sem er niet toevallig aan kwam. Hij was nog niet naar huis, want zijn dienst liep net als die van haar pas om acht uur in de avond af. Het was toch niet zo dat hij haar ontliep? Moest ze hem straks misschien opzoeken om hem te vragen wat hij had willen zeggen in de theepauze, net voor Tijn was binnengekomen? Haar broer had het idee dat Sem misschien dacht dat

ze al iemand had en hem als haar vriend zag en hoe langer ze over Sems reactie nadacht, hoe logischer die verklaring leek.

Tegen het einde van haar dienst én sluitingstijd liet ze opnieuw een collega komen om de vloer schoon te maken, nu door een pak melk dat was gevallen en waar een andere klant in de haast op was gaan staan. De spetters melk zaten overal. Tot haar verbazing kwam Sjors, die vandaag het magazijn nog niet was uitgeweest, om op te ruimen en kreeg hij hulp van een vakkenvulster die een emmertje met sop had meegenomen om de melk uit het snoepschap te poetsen en een krat om de zakken in te doen die zelfs daar te veel schade voor hadden opgelopen.

‘Waarom komt Sem niet?’ vroeg ze aan Sjors en telde de spaarzegels uit voor de klant die ze hielp. ‘Is hij al naar huis?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Die is achter bezig, geloof ik.’

Met een flauwe glimlach gaf Imke de klant haar zegels en wenste haar nog een fijne avond. De laatste paar uren draaide ze op de automatische piloot. *‘Heeft u een bonuskaart? Wilt u hier koopzegels bij? Spaart u ook voor het servies? Nee, die actie loopt nog tot zes februari volgend jaar, mevrouw.’* Het duizelde haar van de belachelijke hoeveelheid klanten die op deze feestdag naar de winkel kwamen. Sommigen waren duidelijk iets vergeten waar ze niet zonder konden: vaatwastabletten of koffiemelk, anderen moesten blijkbaar hun hele driegangen kerstdiner nog in elkaar knutselen. Het vlees- en visschap was nagenoeg leeg, had Charlotte die nu bij de zelfscan stond haar gezegd, en bij de verspakketten lag niets meer in het schap. Rode kool ovenschotel, groene curry en pompoensoep waren de toppers van het *last minute* kerstmenu. De vakkenvullers konden het niet voorwerken en sommige klanten beklagden zich erover dat de winkel er net zo uitzag als tijdens de eerste lockdown toen mensen als een gek waren gaan hamsteren met toiletpapier en ingeblikte groenten. Dat

doventolk Irma daar tijdens een persconferentie het bijbehorende gebaar bij had gemaakt, had alleen maar voor hilariteit onder de collega's gezorgd. Sommige klanten hadden namelijk echt als idioten in de schappen gegraaid en ruzie gemaakt over het laatste doosje tissues.

Eindelijk was het acht uur en werd het restje klanten in de winkel verzocht haast te maken omdat ze gingen sluiten. Imke wachtte tot de laatste klant bij haar kassa kwam en scande, hoe ironisch na de gedachte van daarnet, een pak van twaalf rollen toiletpapier en een blik sperziebonen. De man van middelbare leeftijd schudde van nee op de vraag naar zegels, rekende af en vertrok. Youri, een van de vaste medewerkers en degene die Claudia vanmiddag had afgelost, deed de deur achter de man op slot. Met een diepe zucht en een paar rollende ogen keek hij Imke aan, die haar kassalade eruit haalde. 'Wil ik weten wat we vandaag voor omzet hebben gedraaid?'

'Niet zo hysterisch druk als de twee dagen voor kerst, maar net zo veel als op een normale zaterdag. Dat is een schatting, hè?'

Youri knipoogde. 'Meestal schat jij dat aardig goed in. Goed gewerkt vandaag, Im, en dat met een onderbezetting. Sommige klanten die normaal gesproken naar de zelfscan gaan, doen dat niet als ze zien dat jij achter de kassa zit.'

'O echt? Wat fijn om te horen.' Imke schoof met een kreun van haar stoel af en strekte haar benen en haar rug.

'Geef die la maar aan mij.' Youri hield zijn hand op. 'Die breng ik wel naar kantoor, dan kan jij je omkleden.' Hij knipoogde. 'Of moet je niet ergens naartoe?'

Imke glimlachte flauwtjes. Youri liep al voor haar uit naar kantoor en verwachtte zo te zien geen antwoord meer. Ze twijfelde of ze toch nog even bij haar ouders zou langgaan. Niet voor hen of oma en al helemaal niet voor oom

Jannis – alsjeblieft zeg – maar wel voor Tijn. Ze hadden elkaar maar zo kort gesproken vanmiddag en hij ging vanavond weer terug naar Leiden.

Een paar vakkenvullers keken haar wat langer aan dan normaal op haar weg naar de kantine. Ze gluurde naar de voorkant van haar werkblouse, of er geen knoopjes openstonden of een vieze vlek op een borst zat, maar ze zag niets ongewoons. En in de ruimte voor de donker en wat griezelig uitziende kantine waaruit een vaag bewegend geeloranje licht kwam, stoven er twee collega's voor haar langs. Eentje riep 'leuke avond' en de andere iets wat klonk als *'Incoming Imke!'* Ze riep 'doeg!' terug en stapte over de drempel van de kantine om haar rugzak op te halen.

Het eerste wat ze zag was dat de lange tafel in de personeelsruimte leeg was, op het kerstkleed, een paar waxinelichtjes en twee taartbordjes met iets erop na. Haar ogen schoten naar het raam tegenover de ingang, waar ze toch iemand zag staan: haar broer, met zijn armen over elkaar geslagen. Hè?

'Tijn? Wat kom jij nou weer doen?' Hoe was hij binnengekomen? Haar kassa was tegenover de ingang van de winkel en meestal miste ze maar weinig klanten die binnenkwamen.

'Hé zusje. Lekker gewerkt?' Hij gebaarde naar de tafel. 'Ik dacht: ik kom je Ma's beroemde kerstdessert brengen, dan hoef je daar niet meer langs.'

Haar ogen schoten terug naar de tafel en met een beetje inspanning herkende ze op de bordjes haar moeders alom geprezen chipolatapudding. Er lagen keurig twee dessertlepels naast en bij elk bordje stond een gevuld wijnglas. 'Ik... ik snap niet...' Verward keek ze weer op naar haar broer, die daar maar onbeweeglijk bleef staan. 'Gaan wij hier samen...'

Tijn schudde zijn hoofd. 'Niet wij.' Hij kwam eindelijk in beweging en liep naar haar toe. 'Ik verdwijn weer via de personeelsingang.' Hij boog en kuste haar op haar wang. 'Fijne avond, Im. Dat verdien je. Ik spreek je morgen.'

Verbluft keek ze hem na en zag zijn lange gestalte in de richting van het magazijn lopen. Iemand liep hem tegemoet. Iemand die van Tijn een boks tegen de schouder kreeg. Iemand met hetzelfde postuur als...

Sem.

Imke deed automatisch een paar stappen naar achteren, de kantine in. Niet de handigste *move*, want er was maar één deur en die werd nu geblokkeerd door degene die haar het grootste deel van de middag had genegeerd. Nu had ze zijn volle aandacht. Het was alleen jammer dat het niet licht genoeg was om de uitdrukking in zijn donkere ogen te zien.

'Vanmiddag deed ik een aanname,' begon hij. 'Een verkeerde, naar al snel bleek toen je broer me kwam zoeken in de winkel. Ik ken maar weinig zusjes die zó blij zijn als ze hun broer zien dat ze in zijn armen springen, maar ik snap inmiddels je enthousiasme hem weer te zien na zo'n lange tijd.' Hij schraapte zijn keel. 'Het kan zijn dat je broer zich liet ontvallen dat je ervan baalde dat hij ons onderbrak. Dat je dacht dat je me...' weer een schraap, '...leuk vond. Ik hoop dat 'denken' kan worden veranderd in 'weten' en 'vond' in 'vindt'. Maar daarvoor moet je me eerst leren kennen, waarschijnlijk.'

'Waarschijnlijk,' wist ze met het nodige gekraak uit te brengen. 'Maar... vanmiddag...'

Sem maakte een houterig gebaar naar de tafel. 'We waren tussen de drukte door dit aan het plannen. Ik wist dat als ik je aan zou kijken of met je moest praten, ik mezelf zou verraden hoe leuk ik je vind. Dus ik heb je ontlopen tot nu.'

Je broer is naar jullie ouders gereden om pudding op te halen. Hoewel ik je eerlijk moet bekennen dat ik niet zo'n fan ben van die gekleurde vruch...'

'*Bigarreaux,*' onderbrak ze hem. 'Die zitten er niet in, want die lust ik ook niet. Alleen in drank geweldige rozijnen, bitterkoekjes en mandarijnen.' Stond ze te ratelen? Ja. Abrupt sloot ze haar mond. *Sem vond haar ook leuk?*

Sem deed zijn mondkapje af en nu pas zag ze dat hij grijnsde. In haar buik kwam iets tot leven. 'Ik hoop dat je samen met mij wilt eten vanavond. We beginnen in omgekeerde volgorde. Als we je moeders pudding op hebben, gooit Youri ons de deur uit. Die wil ook naar zijn vrouw en kind. En ik hoop dat je me genoeg vertrouwt om mee te gaan naar mijn studentenhuus, want anders zit ik tot oudjaarsdag van die verse tomatensoep, drie soorten quiche en twee soorten salade te eten. Ik wist namelijk niet zo goed wat je lekker vindt.'

'Je vindt me leuk?'

'Ja, anders zou ik dit niet allemaal plannen,' zei hij en knipoogde.

Achter hem steeg gejoel op én de nodige schunnige opmerkingen. Imke sloeg haar handen voor haar gezicht van schaamte en liet zich nog verder naar binnen duwen door Sem, die met een klap de deur van de kantine achter zich sloot.

'Let maar niet op ze.'

Ze liet haar handen zakken. Sem stond net zo dichtbij als hij aan het begin van hun dienst in de garderobe had gestaan.

Hij wees naar boven en volgde die richting met zijn ogen. 'Ik zweer je dat ik deze niet heb opgehangen, maar wil je gebruik van de traditie maken?'

Ze blikte omhoog en zag een bosje groene bladeren met witte besjes aan een rood kerstlint bungelen. Met grote ogen keek ze Sem aan. 'Eh... ja?'

Hij boog met een nog veel bredere grijns zijn hoofd, haalde met twee handen en de nodige voorzichtigheid de elastiekjes van haar mondkapje achter haar oren vandaan en drukte nadat hij het stukje stof had laten zakken een voorzichtige zoen op haar mond. 'Dat mag iets overtuigender.'

Imke slikte. Haar lippen tintelden. 'We kunnen het mee naar jouw huis nemen na de chipolatapudding.'

Sem schoot in de lach. 'Dat kan zeker. *Merry Christmas*, Imke.'

Met geen kriebels, maar inmiddels een hele bosbrand in haar buik keek ze naar hem op. '*Merry Christmas*, Sem.'

-----Einde-----